

Kitab Daniel - Nomer Sawidak Siji

Mbabar Permadani Profètis: Mangertèni Wahyu-wahyu Daniel, Prajanjian, lan Wektu Panyegelan ing Dina-dina Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gabriel sowan marang Daniel ing bab sanga kanggo maringi dheweke kaprigelan lan pangerten bab loro wahyu kang wus dipratelakaké ing bab wolu.

Panjenengané banjur ngandhani aku, lan ngandika karo aku, mangkéné, Hé Dhanièl, saiki aku wis teka kanggo maringi kowé kaprigelan lan pangerten. Nalika wiwitaning panyuwunmu, dhawuh iku wus metu, lan aku teka kanggo mratélakaké iku marang kowé; awit kowé iku banget kinasihan; mulané mangertia prakara iku, lan gatèkna wahyu iku. Daniel 9:22, 23.

Supaya Daniel kagungan “pangertosan” ingkang dipunbetahaken, Gabriel dhawuh dhateng piyambakipun supados mangertos kalih prakawis, inggih punika “prakara” lan “wahyu.” “Prakara” punika inggih wahyu bab papan suci lan wadya ingkang dipunidak-idak, dene “wahyu” punika inggih wahyu bab katonipun tanggal 22 Oktober 1844. Sadèrèngipun punika, Sister White ugi nekanaken kalih wahyu punika nalika piyambakipun maringi pirsá dhateng kita bilih Daniel saweg ngupadi mangertos gegayutan antawisipun panangkaran pitung dasa taun lan kalih èwu tiga atus taun. Pitung dasa taun punika inggih ingkang dipuntegesi déning Gabriel minangka “prakara,” lan “wahyu” punika inggih kalih èwu tiga atus taun. Daniel makili golongan “wicaksana” ing jaman pungkasan, nalika Gabriel maringi penafsiran bab kalih èwu tiga atus taun. Golongan “wicaksana” mangertos kalih-kalihipun, “prakara” lan “wahyu,” wonten ing penafsiranipun Gabriel; dene para duraka boten mangertos. Golongan Millerite mangertos “prakara” lan “wahyu,” nanging namung kanthi winates.

Patang atus sangang puluh taun mangsa pacoban iku minangka sawijining wektu kang dhedhasar marang patang atus sangang puluh taun pambrontakan marang prejanjian “pitung kaping” kang kaambarake ana ing Imamat kaping rong puluh lima lan rong puluh enem. Pitung puluh taun panangkaran iku minangka gunggunging sakehing taun nalika tanah mau ora diparengake ngraosake papanthané.

Minggu nalika Sang Kristus negesake prejanjian karo akeh wong iku minangka pralambang pasulayaning prejanjiane, kaya dene digambarake dening rong mangsa sajrone sèwu rong atus sewidak dina. Minggu profètis iku kabagi déning salib, kang nglambangake meteraning Allah.

“Apa meteriné Gusti Allah kang gesang, kang dipasangkaké ing bathuké umat-Né? Iku sawijining tandha kang bisa diwaca déning para malaékat, nanging ora déning mripat manungsa; amarga malaékat pangrusak kudu ndeleng tandha panebusan iki. Pikiran

kang paham wis nyumurupi pratandha salib Kalvari ana ing para putra lan para putri angkataning Pangéran. Dosa awit saka panerak marang angger-anggeré Gusti Allah wis disingkiraké. Wong-wong iku ngagem sandhangan penganten, lan padha manut sarta setya marang sakehing pepakoné Gusti Allah.” Manuscript Releases, jilid 21, 52.

Minggu iku nglambangaké loro mangsa rolas atus sawidak taun kang kabagi ing angger-angger Minggu taun 538, (tandha kéwan) ing sajroning paganisme lan banjur kepausan ngidak-idak papan suci lan umaté. Sajroning rolas atus sawidak dina, Kristus maringi paseksèné; banjur sajroning rolas atus sawidak dina manèh, Kristus maringi paseksèn kang padha lumantar para sakabate. Sajroning rolas atus sawidak taun, Sétan maringi paseksèné lumantar paganisme; banjur sajroning rolas atus sawidak taun manèh, Sétan maringi paseksèné lumantar kepausan.

Prajanjian, kang lumantar pambangkangé Israèl kuna banjur dados “padudon” Gusti Allah, yaiku prajanjian ing Imamat bab kaping likur gangsal, kang njlentrehaké bab pangaso tanah lan taun Yobel kang kudu dirayakaké saben taun kaping patang puluh sanga.

Pangéran ngandika marang Musa ana ing gunung Sinai, mangkéné: Kandhaa marang bani Israèl, lan ujarna marang wong-wong mau, Manawa kowé wis lumebu ing tanah kang Dakparingaké marang kowé, tanah iku kudu nindakaké sabat kagem Pangéran. Nem taun lawasé kowé kudu nyebar wiji ana ing pategalanmu, lan nem taun lawasé kowé kudu ngrumat sarta motongi wit anggurmu, lan nglumpukaké woh-wohé; nanging ing taun kapitu iku tanah mau kudu nindakaké sabat palerenan, sawijining sabat kagem Pangéran: kowé aja nyebar wiji ana ing pategalanmu, lan aja ngrumat utawa motongi wit anggurmu. Apa kang tuwuh dhewé saka panènmu aja kok undhuh, lan woh anggur saka wit anggurmu kang ora kokrangkepi aja kok kumpulaké; awit iku taun palerenan kagem tanah mau. Lan sabat tanah iku bakal dadi panganan kanggo kowé; kanggo kowé dhéwé, lan kanggo batur lan abdinimu, lan kanggo buruhmu, lan kanggo wong neneka kang manggon bebarengan karo kowé, uga kanggo kéwan ternakmu, lan kanggo kéwan galak kang ana ing tanahmu, sakehé pametuné iku bakal dadi panganan. Lan kowé kudu ngetung tumrap awakmu pitu sabat taun, kaping pitu ping pitu taun; lan cacache pitu sabat taun iku bakal dadi patang puluh sanga taun tumrap kowé. Sawisé iku kowé kudu ndhawuhaké slomprèt yobel muni ing dina kaping sapuluh sasi kapitu; ing dina panebusan kowé kudu ndadèkaké slomprèt mau muni ing saindhenging tanahmu. Lan kowé kudu nyucekaké taun kaping sèket, lan ngumumaké kamardikan ana ing saindhenging tanah marang sakehé para penduduké: iku bakal dadi yobel tumrap kowé; lan saben wong kudu bali marang darbèké, lan saben wong kudu bali marang kulawargané. Taun kaping sèket iku bakal dadi yobel tumrap kowé: kowé aja nyebar wiji, utawa ngundhuh apa kang tuwuh dhewé ana ing kono, utawa nglumpukaké woh anggur saka wit anggurmu kang ora kokrangkepi. Awit iku yobel; iku kudu dadi suci tumrap kowé: kowé kudu mangan pametuné saka ing pategalan. Ing taun yobel iki saben wong kudu bali marang darbèké. Imamat 25:1–13.

Perangan kapisan saka wangsit rong èwu telung atus taun, kaya déné minggu nalika Kristus netepaké prajanjian, lan patang atus sangang puluh taun, kagandhèng sacara langsung karo

“pitu mangsa” ing Imamat bab rong puluh lima lan rong puluh enem.

Mulane ngertia lan pahamana, manawa wiwit metune dhawuh supaya Yérusalèm dibalèkaké lan dibangun manèh nganti rawuhipun Sang Mésias, Sang Pangeran, iku bakal ana pitung minggu lan sawidak loro minggu; dalan-dalané bakal dibangun manèh, lan témboké uga, sanajan ing mangsa kang kebak kasangsaran. Daniel 9:2.

Sewidak sanga minggu, kawiwitan ing taun 457 SM, nuntun panjenengan dhateng baptisan Kristus, lan dhateng wiwitan minggu nalika Panjenengane netepaken prejanjian, yaiku prejanjian “pasulayan” Allah. Nanging ana satunggaling minggu-minggu (patang puluh sanga taun), ingkang kapisah saking sewidak sanga minggu mau lumantar ukara “pitu minggu, lan sawidak kalih minggu.” Kawiwitan ing taun 457 SM, badhé wonten patang puluh sanga taun, satunggaling rujukan ingkang cetha dhateng prejanjian ing Imamat pasal kalih dasa gangsal, lan dhateng pahargyan Yobel. Patang puluh sanga taun punika boten namung dados pralambang siklus-siklus Yobel, nanging ugi pralambang Pentakosta, yaiku dinten kaping sèket ingkang ndherek patang puluh sanga dinten saking riyaya minggu-minggu.

Patang puluh sanga taun kapisan saka rong éwu telung atus taun, patang atus sangang puluh taun, lan minggu nalika prejanjian iku diteguhaké, kabèh mau kagandhèng langsung karo rong éwu limang atus rong puluh taun, kang dilambangaké minangka “pitung mangsa,” ing Imamat rong puluh enem. Saben unsur saka wangsit rong éwu telung atus taun kagandhèng langsung karo “pitung mangsa” kang disisihaké lan ditampik déning Adventisme ing taun 1863. “Pitung mangsa” iku sawijining pralambang saka prejanjian Yobel, lan awit saka iku uga prayoga kacathet yèn nalika rong éwu telung atus taun iku rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, mangkono uga rong éwu limang atus rong puluh taun iku rampung ing dina iku uga, amarga Musa nyathet ing Imamat bab rong puluh lima:

Lan sira kudu ngetung pitung sabat taun kanggo sira, ping pitu pitung taun; lan cacahé pitung sabat taun iku bakal dadi patang puluh sanga taun kanggo sira. Banjur sira kudu ndadèkaké kalasangka yobel muni ing dina kaping sepuluh sasi kapitu; ing dina panebusan dosa sira kabèh kudu ndadèkaké kalasangka iku muni ing saindenging tanahira. Leviticus 25:8, 9.

Saben periode nubuat sajrone rong ewu telung atus taun iku gegandhengan langsung karo “pitu mangsa” ing Leviticus rong puluh enem, kalebu dina nalika kaloro periode nubuat iku rampung. Patang puluh sanga taun kang kapisan nandhani pakaryan mbangun maneh lan mulihake Yerusalem, kang bakal dipunrampungake nalika umat Allah metu saka Babil. Padaleman Suci wus rampung sadurunge dhawuh katelu, kaya dene padalemané golongan Miller wus rampung sadurunge malaekat katelu rawuh. Nanging sawisé 457 BC, “dalan” iku isih prelu “dibangun maneh, lan témboké uga, sanajan ing mangsa kang ngrekasa.” Minangka Alfa lan Omega, Gusti Yesus tansah nglambangake pungkasaning samubarang lumantar wiwitaning samubarang, lan sawisé 22 Oktober 1844, golongan Miller kudu ngrampungake “dalan” lan “témbok” iku, “ing mangsa kang ngrekasa.”

Suster White nedahaké yèn témbok pangayoman harfiah ing sakubengé Yérusalèm iku minangka pralambang angger-anggeré Allah, lan sanalika sawisé 22 Oktober 1844, umat kang setya dipun-tuntun mlebet ing papan suci swarga lan mangertosi angger-anggeré Allah (témbok iku). Supados saged mangertosi angger-anggeré Allah, kalebet Sabat, para Millerite dipun-tuntun bali dhateng prejanjian Israèl kuna. Pamulihan “dalan” kang harfiah iku yaiku pamulihan kang kasampurnakaké sacara rohani nalika para Millerite wangsul dhateng “dalan-dalan lawas” kagunganipun Yérémia. “Mangsa-mangsa kang kebak kasangsaran” kang badhé dumados ing salebeting mangsa nalika témbok lan dalan iku dipuntegakaké, kedah kasampurnakaké sawisé 1844, lan Perang Sipil kang nalika punika sampun nyedhak, lan enggal kawiwitan ing sajarah punika piyambak, nglambangaké mangsa-mangsa kasangsaran punika.

Manawa padha tetep setya, mesthine padha bakal tekan taun kaping sèket simbolis, yaiku taun Yobel (ing kono para kawula dibébasaké), kang uga dilambangaké déning dina kaping sèket, yaiku Pentakosta (ing kono pawarta kamardikan lumaku marang saindenging jagad). Nanging sawisé taun 1844, akèh-akèhé nentang pepadhang bab Sabat, lan ing taun 1863, padha uga nampik pawarta Musa (“pitung kaping”), kang wis kaaturaké marang wong-wong mau déning Élia (William Miller). Tegesé, padha nyimpang saka “dalan” (tetepaning dalan-dalan kuna) kang kuduné padha pulihaké lan padha lampahi.

Gusti Yésus tansah nglambangaké pungkasan lumantar wiwitan, lan nalika pasemon babagan sepuluh prawan diulang manèh ing dina-dina wekasan, pakaryan mulihaké Yérusalèm bakal kalakon manèh. “Lurung lan témbok” bakal kabangun ing “mangsa kang kebak kasangsaran”. Saiki kita lagi mlebu ing mangsa kang kebak kasangsaran iku. Tanggal 22 Oktober 1844 nggambaraké hukum Minggu kang bakal enggal rawuh, mula nalika “wektu lindhu gedhé,” saka Wahyu sewelas, teka, lurung lan témbok bakal dibangun ing mangsa kang kebak kasangsaran. Saiki kita bakal ngenali mangsa kang kebak kasangsaran iku minangka “amaringané bangsa-bangsa” kang kasil saka peperangan Islam kang saya nggegirisi.

Nalika njlentrehake apa kang sadurungé wis katulis bab sawijining “wektu kasangsaran,” piyambakipun maringi panerangane kang kacathet ana ing buku *Early Writings*.

“1. Ing kaca 33 kaparingake pratelan mangkene: ‘Aku weruh yèn Sabat suci iku dadi, lan bakal tetep dadi, témbok pamisah antarané Israèlé Gusti Allah sing sejati lan para wong kang ora pracaya; lan yèn Sabat iku dadi pitakon gedhé kanggo nyawijèkaké ati para suci kinasihé Gusti Allah sing lagi ngentèni. Aku weruh yèn Gusti Allah nduwèni anak-anak sing durung weruh lan durung netepi Sabat. Wong-wong mau durung nampik pepadhang ngenani prakara iku. Lan ing wiwitaning mangsa kasangsaran, kita kebak Roh Suci nalika kita maju lan mratélakaké Sabat kanthi luwih jangkep.’”

“Paningal punika kaparingaken ing taun 1847 nalika sadulur-sadulur Advent ingkang ngugemi Sabat taksih namung sakedhik sanget, lan saking antawisipun punika namung sawetawis ingkang ngira bilih pangreksanipun punika gadhah wigatos ingkang cepak kanggé narik garis pamisah antawisipun umat Allah lan para ingkang boten pitados.

Saiki panggenapan saking paningal punika wiwit katingal. ‘Wiwitanipun wekdal kasangsaran’ ingkang kasebat wonten ing ngriki boten ngarujuk dhateng wekdal nalika pageblug-pageblug wiwit dipun tumpahaken, nanging dhateng satunggaling mangsa cekak sakderengipun punika dipun tumpahaken, nalika Kristus taksih wonten ing pasucèn. Ing wekdal punika, nalika pakaryan kaslametan sampun ngambah panutupanipun, kasangsaran badhé tumeka ing bumi, lan bangsa-bangsa badhé duka, nanging taksih dipun kendhaleni supados boten ngalang-alangi pakaryanipun malaékat ingkang kaping tiga. Ing wekdal punika ‘udan pungkasan,’ utawi kasegeran saking ngarsanipun Gusti, badhé rawuh, kanggé maringi daya dhateng swanten seru malaékat ingkang kaping tiga, lan nyawisaken para suci supados saged jejeg ing mangsa nalika pitu pageblug pungkasan badhé dipun tumpahaken.” Early Writings, 85.

Ana “wektu sing cekak,” kang ndhisiki pungkasaning mangsa sih-rahmat, nalika “para bangsa bakal nesu, nanging isih katetepake watesé.” Ing wektu kang padha “udan pungkasan” tumeka. “Nesuné para bangsa” iku sawijining pralambang kang diidentifikasi ana ing Wahyu pasal sewelas.

Lan para bangsa padha nesu, lan bebendunira wus teka, uga wektune wong-wong mati, supaya padha diadili, lan supaya Paduka maringi ganjaran marang para kawulanira, yaiku para nabi, lan marang para suci, uga marang wong-wong kang wedi marang asmanira, cilik lan gedhe; lan supaya Paduka numpes wong-wong kang ngrusak bumi. Wahyu 11:18.

Sadherek White maringi komentar bab ayat iki.

“Aku mirsani bilih bebenduning para bangsa, bebendunipun Allah, lan wekdal kanggé ngadili para tiyang pejah punika kapisah lan cetha béda, saben-saben ndherek siji sawisé sijiné; ugi bilih Mikhaèl dereng jumeneng, lan bilih wekdal kasangsaran, ingkang kados ingkang dereng naté wonten, dereng wiwit. Para bangsa samenika saweg nesu, nanging manawi Imam Agung kita sampun ngrampungaken pakaryanipun wonten ing papan suci, Panjenenganipun badhé jumeneng, ngagem sandhangan piwales, lan lajeng pitu pageblug pungkasan badhé kawejangaken.”

“Aku weruh manawa malaékat papat iku bakal nyekeli angin papat nganti pakaryané Gusti Yésus rampung ana ing papan suci, lan sawisé iku bakal teka wewelak pitu kang pungkasan.” Early Writings, 36.

“Pangukarané bangsa-bangsa” dumadi pas sadurungé mangsaning sih-rahmat katutup, amarga iku banjur diterusaké déning “bebenduné Gusti Allah.” “Bebenduné Gusti Allah” dumadi nalika mangsaning sih-rahmat katutup, lan “wektuné ngadili wong-wong mati” nuduhaké marang sawijining pengadilan kang dumadi sajroning milenium, lan ora nuduhaké marang pengadilané wong-wong mati kang wiwit ing taun 1844.

Lan aku weruh malaekat mudhun saka swarga, nyekel kunci telenging jurang tanpa dhasar lan renteng gedhé ana ing tangane. Lan iya nyekel naga mau, yaiku ula kuna iku, kang aran Iblis lan Satanas, banjur mbanda dheweke lawasé sèwu taun, lan

nyemplungaké dheweke menyang telenging jurang tanpa dhasar, banjur nutup lan masangi segel ana ing dhuwuré, supaya aja nganti nyasaraké para bangsa manèh, nganti genep sèwu taun mau; lan sawisé iku dheweke kudu diluwari sawatara mangsa cekak. Lan aku weruh dhampar-dhampar, lan ana wong-wong lungguh ana ing dhampare, lan paukuman kaparingaké marang wong-wong mau; lan aku weruh nyawané wong-wong kang dipancung merga paseksèné bab Gusti Yésus, lan merga pangandikané Allah, sarta wong-wong kang ora nyembah kéwan iku, uga ora nyembah recané, lan ora nampa tandhané ana ing bathuké utawa ing tangané; lan wong-wong mau padha urip lan mrentah bebarengan karo Kristus lawasé sèwu taun. Wahyu 20:1-4.

Pengadilan sing “kaparingaké marang” para suci iku nandhakaké yèn sajroning milenium wong-wong mau bakal ngadili para durjana, dudu yèn wong-wong mau diadili.

“Sajroning sèwu taun antarané wunguné kang kapisan lan wunguné kang kapindho, paukuman marang para duraka kelakon. Rasul Paulus nuding marang paukuman iki minangka sawijining prastawa kang dumadi sawisé rawuhipun Gusti kaping pindho. ‘Aja ngadili apa-apa sadurungé wektuné, nganti Gusti rawuh, kang bakal madhang samubarang kang kasimpen ana ing pepeteng, lan bakal mratelakaké rancanganing ati.’ 1 Korinta 4:5. Daniel mratélakaké manawa nalika Kang Sepuhing Jaman rawuh, ‘paukuman kaparingaké marang para suci kagungané Kang Mahaluhur.’ Daniel 7:22. Ing wektu iki para wong mursid mrentah minangka para ratu lan para imam kanggo Allah. Yohanes ing Kitab Wahyu ngandika: ‘Aku weruh dhampar-dhampar, lan ana wong padha lungguh ana ing kono, lan paukuman kaparingaké marang wong-wong mau.’ ‘Wong-wong mau bakal dadi para imamé Allah lan Kristus, lan bakal mrentah bebarengan karo Panjenengané sajroning sèwu taun.’ Wahyu 20:4, 6. Ing wektu iki, kaya kang wis diramalaké déning Paulus, ‘para suci bakal ngadili jagad.’ 1 Korinta 6:2. Ing kasawijèn karo Kristus, padha ngadili para duraka, mbandhingaké sakehing tumindaké karo kitab undhang-undhang, yaiku Kitab Suci, sarta netepaké saben prakara miturut pakaryan kang wis ditindakaké ana ing badan. Sawisé kuwi, pérangan sangsara kang kudu ditampani déning para duraka diukuraké miturut pakaryané; lan iku kacathet ana ing sandhingé jeneng-jenengé ana ing kitab pati.”

“Sétan lan para malaékat ala uga diadili déning Kristus lan umaté. Paulus ngandika: ‘Apa kowé ora padha sumurup, yèn kita bakal ngadili para malaékat?’ Ayat 3. Lan Yudas mratélakaké yèn ‘para malaékat sing ora njaga kalenggahané kang kapisan, nanging nilar papan padunungané dhéwé, wis dipetangi ana ing ranté-ranté langgeng ing sangisoré pepeteng tumrap pengadilan ing dina gedhé iku.’ Yudas 6.

“Ing wekasaning sèwu taun, wunguné kapindho bakal kalakon. Banjur wong-wong duraka bakal ditangèkaké saka ing pati lan ngadhep ana ing ngarsané Allah kanggo katindakaké ‘paugeraning paukuman kang katulis.’ Mangkono sawisé njlèntrèhaké bab wunguné wong-wong mursid, sang panerang wahyu ngandika: ‘Nanging wong mati liyané ora urip menèh nganti sèwu taun iku rampung.’ Wahyu 20:5. Lan Yesaya mratélakaké bab wong-wong duraka: ‘Wong-wong mau bakal diklumpukaké bebarengan, kaya para tawanan diklumpukaké ana ing jugangan, lan bakal dikurung ana

ing pakunjaran, lan sawisé pirang-pirang dina wong-wong mau bakal dikunjara.’ Yesaya 24:22.” *The Great Controversy*, 660, 661.

Mulané cetha yèn “pangamuké bangsa-bangsa” iku nuduhake “wektu-wektu kasangsaran” sing nekani jagad sadurungé mangsa sih-rahmat katutup, lan yèn nalika “bangsa-bangsa padha ngamuk,” ing wektu sing padha bangsa-bangsa kuwi “isih katetepaké ana ing pangendhalèn.”

“Aku nyumurupi bilih bebenduning para bangsa, bebenduning Allah, lan wekdal kanggé ngadili para wong mati punika kapisah lan cetha bedanipun, ingkang satunggal ndherek satunggal malih.” *Early Writings*, 36.

Ing wektu nalika “bangsa-bangsa padha nesu,” udan pungkasan wiwit tumiba.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan kawilujengan wus nyedhaki rampung, kasusahan bakal teka ing bumi, lan bangsa-bangsa bakal nesu, nanging isih kaendheg supaya ora ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa kasantosan seger saka ngarsané Pangéran, bakal rawuh, kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa ngadeg ing mangsa nalika pitu wewelak pungkasan bakal kawutahaké.” *Early Writings*, 85.

Ana sawijining titik nalika “para bangsa padha nesu,” nanging ing wektu kang padha uga “dicekel supaya ora ngluwihi watese.” Ing wektu iku Sang Kristus ngedegake Kraton kamulyane, amarga Panjenengane ngedegake Kratone sajrone mangsa udan pungkasan.

“Udan pungkasan bakal rawuh marang wong-wong kang suci—ing wektu iku kabèh bakal nampani iku kaya biyèn.

“Nalika malaékat papat iku ngeculaké, Kristus bakal ngedegaké kratoné. Ora ana wong kang nampani udan pungkasan kajaba wong-wong kang lagi nindakaké sakèhé kang bisa ditindakaké déning wong-wong mau.” *Spalding and Magan*, 3.

Rong wacana sadurungé saka **Early Writings** mratelakaké yèn nalika bangsa-bangsa padha nesu, lan ing wektu sing bebarengan “ditahan,” patang malaékat nyekeli patang angin. Mulané, nesuné bangsa-bangsa iku digambaraké minangka “patang angin”. Dhèwèké uga nyathet yèn ing wektu patang malaékat nyekeli bangsa-bangsa sing nesu mau, udan pungkasan bakal teka. Mangsa wektu sing diwiwiti nalika udan pungkasan teka, yaiku uga nalika bangsa-bangsa padha nesu, nanging ditahan, terus lumaku nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa coba tumrap manungsa ditutup. Mangsa wektu iku yaiku mangsa nalika kaslametan lagi ditutup, lan mulané nggambaraké pakaryan pungkasané Kristus ana ing Papan Mahasuci, kang dikenali minangka mangsa wektu nalika Panjenengané apa mbusak dosa-dosané manungsa utawa jeneng-jenengé saka kitab-kitab pangadilan. Mangsa wektu iku, nalika para malaékat lagi nyekeli patang angin, yaiku mangsa pemateraian tumrap wong satus patang puluh papat èwu.

Islam saka Bilai kaping telu iku kakuwatan sing “nuwuhake bebendu marang para bangsa,” lan Bilai kaping telu tekan ing tanggal 11 September 2001, nanging Islam enggal “ditahan.”

“Angin saka wetan” iku pralambang Islam, lan Yesaya mratelakake “angin saka wetan” iku minangka “angin atos,” kang “dicegah” déning Gusti Allah. Peperangané Islam bola-bali digambarake kaya wong wadon kang lagi nglarani arep nglairaké, awit iku peperangan sing saya mundhak, kang wiwit ing tanggal 11 September 2001, nalika malaékat kang kuwasa saka Wahyu wolulas tumedhak, kaya ditandhani déning rubuhé gedhong-gedhong agung ing Kutha New York.

“Apa saiki metu kabar manawa aku wis nyatakake manawa New York bakal disapu dening gelombang pasang? Bab iki durung tau dakucapake. Aku wis ngandika, nalika aku nyumurupi gedhong-gedhong gedhe sing lagi dibangun ana ing kana, lantai demi lantai, ‘Pemandhangan-pemandhangan sing nggegirisi apa kang bakal kelakon nalika Gusti bakal jumeneng kanggo ngoyagake bumi kanthi nggegirisi! Banjur tembung-tembung ing Wahyu 18:1–3 bakal kaleksanan.’ Sakabehe pasal kaping wolulas saka kitab Wahyu iku sawijining pepéling bab apa kang bakal nekani bumi. Nanging aku ora nduwèni pepadhang kang mligi gegayutan karo apa kang bakal nekani New York, kajaba mung manawa aku ngerti yèn ing sawijining dina gedhong-gedhong gedhe ing kana bakal dirubuhake déning pamuteran lan pambalikan saka pangwasané Gusti Allah. Saka pepadhang kang wis kaparingake marang aku, aku ngerti yèn karusakan ana ing donya. Satembung saka Gusti, satutul saka pangwasané kang rosa, lan bangunan-bangunan raseksa iki bakal rubuh. Pemandhangan-pemandhangan bakal kelakon kang kaendahane ora bisa kita bayangake.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Ing bagan taun 1843 lan 1850, Islam dipralambangaké minangka “jaran-jaran perang”. Ing Wahyu pasal sanga, ing ngendi Islam saka Bilai pisanan lan kapindho dipratélakaké, watak Islam diidentifikasi lumantar asma ratuné Islam.

Lan wong-wong mau padha kagungan ratu ing sandhuwuré, yaiku malaékating jurang tanpa dhasar, kang asmane ing basa Ibrani yaiku Abadon, nanging ing basa Yunani asmane Apolyon. Wahyu 9:11.

Ayat punika, inggih punika bab SANGA, lan ayat SEWELAS, kanthi profetis netepaken bilih, sanadyan dipunwakili wonten ing Prajanjian Lawas (basa Ibrani) utawi ing Prajanjian Anyar (basa Yunani), watakipun Islam punika Abadon utawi Apolion. Kalih asma punika ateges “karusakan lan pejah”.

“Malaekat-malaekat saweg nyekel sekawan angin, ingkang kaanggé pralambang jaran ingkang ngamuk, ngudi uwal lan mbludag ngliwati lumahing saindenging bumi, nggawa karusakan lan pati ing dalan ingkang dipunliwati.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Papat angin iku minangka jaran nesu sajroning wangsit Kitab Suci, kang lagi ngupaya uwal saka pangendhalèn. Salah siji ciri kenabian saka jaran nesu iku yaiku manawa jaran iku ditahan, nanging tetep ngupaya uwal lan nggawa “karusakan lan pati” marang saklumahing bumi.

Kita badhé nerusaké ngrembag prekara-prekara punika ing artikel salajengipun.

“Dhuh, saumpama umating Allah nduwèni pangrasa bab karusakan sing bakal enggal nekani éwonan kutha, kang saiki meh kabèh wis kaserah marang panyembahan brahala! Nanging akèh wong saka antarané wong-wong sing kuduné martakaké kayektèn malah padha nyalahaké lan ngukum para saduluré. Nalika daya pangowahan saka Allah tumeka marang pikiran, bakal ana owah-owahan kang nyata lan cetha. Manungsa ora bakal nduwèni karep kanggo ngritik lan ngrubuhaké. Wong-wong mau ora bakal ngadeg ing kalungguhan kang ngalang-alangi pepadhang supaya ora sumunar marang jagad. Kritik lan panyalahaké wong liya bakal mandheg. Kakuwataning mungsuh lagi nglumpukaké barisan kanggo perang. Pepanggihan kang abot ana ing ngarepé kita. Raketana siji lan sijiné, para sadulur lan para mbakyu. Raketana lan sesandhingana karo Kristus. ‘Aja padha kandha, Pakumpulan,... lan aja padha wedi marang apa kang diwedèni déning wong-wong mau, uga aja giris. Sucèkna Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah piyambak; Panjenengané iku kang kudu dadi wedi-wedimu, lan Panjenengané iku kang kudu dadi girismu. Lan Panjenengané bakal dadi pasucèn; nanging uga dadi watu sandhungan lan parang piala tumrap kaloroné kulawargané Israèl, dadi jerat lan dadi jaring tumrap para pedunungé Yerusalem. Lan akèh ing antarané wong-wong mau bakal kesandhung, lan tiba, lan remuk, lan kejiwet, lan katangkep.’

“Donya iki sawijining panggung sandiwara. Para juru mainé, yaiku para pedunungé, lagi nyawisaké dhiri kanggo nindakaké pérané ing drama agung kang pungkasan. Gusti Allah wis ora katon manèh ing pangriptané manungsa. Ing antarané wong akèh saka umat manungsa ora ana kasatunggalan, kajaba manawa wong-wong padha sesarengan ngiket prajanjian kanggo nggayuh ancas-ancasé dhéwé kang egois. Gusti Allah lagi mirsani. Karsané tumrap para kawulané kang mbrontak bakal kalaksanakaké. Donya iki durung dipasrahaké marang tangané manungsa, senadyan Gusti Allah nglilakaké unsur-unsur kabingungan lan kaanan tanpa tata tertib kuwasa sawatara mangsa. Sawijining kakuwatan saka ngisor lagi nyambut gawé kanggo ndadèkaké kalakoning adegan-adegan agung kang pungkasan ing drama iki,—Iblis rawuh kaya déné Kristus, sarta nyambut gawé kanthi sakèhé daya pangapusing duraka ana ing antarané wong-wong kang padha ngiket awaké dhéwé bebarengan ing paguyuban-paguyuban rahasia. Wong-wong kang nyerah marang hawa-nepsu kanggo mbangun pasamuwan-pasamuwan sekuthu lagi nindakaké rancangané mungsuh. Sabab bakal katut déning akibat.”

“Panerak wis meh tekan watese. Kawigungan ngebaki jagad, lan bebaya gedhe bakal enggal tumiba marang manungsa. Pungkasan wis cedhak banget. Kita kang ngerti kayekten kudu nyawisake awak tumrap apa kang bakal enggal njeblug marang jagad minangka sawijining kagèt kang ngluwahi samubarang.” *Review and Herald*, September 10, 1903.